

THE NOTHING I NEEDED

FERDINANDO FREGA

НІЩО, ЯКЕ МЕНІ БУЛО ПОТРІБНЕ

THE FAMILY · 15

Моя дружина Елізабетта вирішила поїхати у відпустку з нашою донькою Джорджею, разом зі своїм братом Мікеле та його дружиною Чинцією.

Їхали вони до будинку двоюрідної сестри на Сицилії, де мали провести п'ять днів, відпочиваючи від стресу повсякденного життя.

Перш ніж залишити мене самого — окрім обов'язку доглядати мого американського лабрадора, який колись мав подружку в Неаполі й перейняв місцевий собачий акцент, — вони не забули сказати, що комора повна. Ще вони залишили мені п'ятдесят євро на непередбачені щоденні витрати й дали ясно зрозуміти, що, коли повернуться, чекають побачити дім у бездоганному порядку, а не схожим на зону домашнього лиха.

Вони дзвонили щодня. Обидві турбувалися про пса. Чи він поїв? Чи досить пив води? Чи виходив на прогулянку? Чи зробив свої справи? Чи знайшов собі товариство?

Якоїсь миті я запропонував їм дзвонити йому напряду, і хай він сам відповідає на їхні запитання, скарги включно.

Що ж до мене, то я лише зрідка отримував спокійне запитання від дружини.

«Ти поїв?»

І я відповідав так само спокійно.

«Так, кохана».

Ахахахахахахахаха.

Потім настав день їхнього повернення.

Безмежно цікаві, вони увійшли в дім.

Усе блищало. Кухня була бездоганна. Жодна тарілка не стояла не на своєму місці.

Вони так здивувалися, що вийшли назад, постояли на сходовому майданчику й засумнівалися, чи не зайшли не в ту квартиру.

Моя невістка, донька високопоставленого офіцера карабінерів, ретельно оглянула місце злочину й привітала мене, водночас допитуючись, як таке взагалі могло статися.

Саме коли всі думали, що спецефекти скінчилися, ми зібралися довкола кухонного столу, і вони побачили, як я підходжу з п'ятдесятьма євро в руці, готовий їх повернути.

Їхні обличчя зустрілися. Їхні очі провели цілу розмову без жодного слова.

Запитання прозвучало одразу.

«Ти що, не їв?»

І я відповів:

«Їв, дякую. Щонайменше тричі на день. Але я знав, що мені більше нічого не потрібно. Щоб жити, мені вистачало цього ніщо. Це було все, що мені було потрібно».

Я усміхнувся й пішов сам на прогулянку.

Бо успіхом ніколи не слід ділитися.

Він як морозиво. Кожен упізнає смак на власному піднебінні,
навіть коли смак для всіх однаковий.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂️